

Gökdelen

2011-05-27

Küçük kelimelerimi gökdelenen attım, şemsiye takmıştım, düşünce ses çıkar-
masın diye.

Düşünce ses çıkarmadı, zaten gökdelende yalnızmışım, sanırdım ki avluyu
izleyen kameraların ardında biri var, sanki benim kelimelerimi tutacak,
kuşlara yaptığı gibi özenle izleyecek, sekmesinden keyif alacak... Ne kuşları, ne
kelimelerimi izleyen var.

Gökdelende yalnızdım, avlusunda kuş ölüleri, yolunmayı bekleyen kazdım,
yoldaşlarımı gömecek cesaretim yoktu ama ölecek kadar vardı.

Güneş sabahları bıkip usanmadan yakınırken karanlıktan, ona kuşları an-
latırdım, *sen* dedim güneşe, *sen olmasan ne karanlık olurdu, ne aydınlık*.

Güneş de terketti gitti gökdeleni.

Pencereme gelen kargayla bakıştım, o benim ak tenimden sevgilisini hatırlamış
gibi baktı, ben onun gagasından kuşları hatırladım, sonra kelimeleri bir defa
daha kuşların üstüne bıraktım.

Karga kaçtı, ay bile görünmez oldu.

Gökdelenin avlusu o kadar dolmuş ki, ne çıkmak mümkün dışarı, ne yardıma
gelen var. Yığın yığın kelimeler, yığın yığın kuş ölüleri.

Mahsurum gökdelende, çıktığım katların hepsi boş, indiğimde kuş ölüleri.